

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: V. V., nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR: ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2019, č. j. OAM-104/ZA-ZA11-VL11-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti a nezohlednil okolnosti případu žalobce, čímž došlo rovněž k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, porušení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si

žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a rozhodoval tendenčně, § 68 odst. 3 správního řádu z důvodu nedostatečného odůvodnění, rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a konečně porušení § 14a zákona o azylu, protože žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy.

3. Žalobce namítá zcela nedostatečné posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Je přesvědčen, že žalovaný nedostál povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, kdy nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Nesprávné posouzení situace se pak projevuje v neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce má za to, že jeho problémy v případě nuceného návratu do vlasti lze kvalifikovat jako nebezpečí vážné újmy. Vzhledem na probíhající ozbrojený konflikt je státní aparát zcela nefunkční a neposkytuje tak dostatečné záruky. Mohlo by být ohroženo zdraví a život žalobce.
4. S institutem vnitřního přesídlení je podle žalobce spojena celá řada problémů, například obtížné hledání práce či bydlení. Žalobce nad to nemá na Ukrajině nikoho, kdo by mu pomohl, veškeré vazby má v ČR.
5. Žalobce dále upozorňuje, že žalovaný je povinen dbát zásad vyjádřených v § 2 až § 8 správního řádu.
6. Žalovaný s žalobou nesouhlasí. Postupoval v souladu s právním řádem, skutkový stav zjistil dostatečně a vycházel z relevantních zdrojů. Ohledně výčtu údajných porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů žalovaný uvedl, že žalobní námitky jsou velmi obecné a žalobce nekonkretizoval, jakých pochybení se měl žalovaný přesně dopustit. K námitce ohledně nefunkčnosti státního aparátu žalovaný uvedl, že by si je vědom, že se Ukrajina potýká s celou řadou problémů, jedná se o demokratickou zemi, kde jsou dodržována lidská práva. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že situace vnitřně přesídlených osob je na Ukrajině problematická.
7. V replice žalobce shodně s žalobou uvedl, že žalovaný byl povinen při aplikaci dbát zásad uvedených v § 2 až 8 správního řádu. Žalobce se vyjádřil k tvrzení žalovaného, že jsou jeho námitky příliš obecné a uvedl, že je to naopak žalovaný, kdo řízení vedl příliš obecně a nezabýval se konkrétními individuálními skutečnostmi případu žalobce. Nelze ani souhlasit s názorem žalovaného, že na Ukrajině je státní aparát funkční a jsou dodržována lidská práva. Žalobce pochází z oblasti Krymu a vnitřní přesídlení není řešením z důvodu společenské diskriminace.
8. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
9. Jako důvod podání žádosti žalobce uvedl, že pochází z Krymu, kde nyní žije jeho bývalá manželka. Má jednoho syna. Neví, jaká situace je ve vlasti, chtěl by zůstat a pracovat v ČR. Při pohovoru žalobce upřesnil, že měl původně v ČR povolen dlouhodobý pobyt. Snažil se jej dále řešit, ale namísto toho mu bylo uloženo správní vyhoštění, neboť vyšlo najevo, že zde pracoval, aniž by k tomu měl oprávnění. Proto požádal o mezinárodní ochranu. V ČR má přítelkyni. Kdyby se vrátil na Ukrajinu, jeho životní úroveň by se významně snížila. Na Ukrajině nemá též žádné zázemí, neví, kam by se tam vracel. Do ČR přijel, protože chtěl zkusit něco nového. Chtěl si vyřídit ruské doklady, aby mohl jet s přítelkyní do Moskvy, ale neúspěšně.
10. Žalovaný vydal dne 29. 7. 2019 rozhodnutí, kterým mezinárodní ochranu žalobci neudělil.

11. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili.
13. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
14. Podle § 12 zákona o azylu „*[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“
15. Podle § 14 zákona o azylu „*[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“
16. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
17. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
18. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „*[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“
19. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „*[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
20. Soud úvodem konstatuje, že námitky žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů jsou značně obecné. Žalobce pouze uvedl jejich výčet, aniž by jakkoli konkretizoval, v čem spatřuje jednotlivá pochybení, kterých se žalovaný vůči němu měl

dopustit. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti. Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Soud dále uvádí, že řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu. K tomu soud podotýká, že žalobce žalovanému vytýká, že jeho individuální situaci nezohlednil a neprovedl pro řízení potřebné důkazy, avšak sám svá tvrzení nikterak ani v tomto směru nespecifikuje, z jeho obecných námitek žádné konkrétní pochybení žalovaného nevyplývá.

21. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž úvzornovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“
22. Pokud jde o možnost udělit žalobci azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný uvedl, že z žádných zjištěných skutečností nevyplývalo, že by žalobce ve vlasti vyvíjel činnost, za kterou by mohl být pronásledován. Žalovaný rovněž nedošel k závěru, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit pronásledování z důvodu příslušnosti k určité skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
23. Žalovaný při rozhodování vycházel jednak z výpovědi žalobce, a dále z informací, které za tímto účelem opatřil, a jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se zabýval posouzením bezpečnostní a politické situace v zemi. Uvedl, že současnou tamní situaci nelze považovat za důvod pro udělení azylu. Ozbrojený konflikt sice ve východní části země stále probíhá, nicméně je stabilizován a z žádných informací nevyplývá, že by se měl dále rozšiřovat.

24. Jelikož žalobce pochází z oblasti Krymu, žalovaný se zabýval alternativou využití institutu vnitřního přesídlení. Na základě informací, které o žalobci měl, vyhodnotil, že není nezletilý, ani pokročilého věku, není osobou zranitelnou, apod., může se o sebe postarat. Vzhledem k tomu, že naprostá území Ukrajiny je bezpečná, může se žalobce přesídlit do některé z těchto bezpečných oblastí.
25. K vnitřnímu přesídlení se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v usnesení č. j. 5 Azs 55/2017 – 27 ze dne 24. 9. 2018: *„[K] samotné bezpečnostní situaci pak Nejvyšší správní soud připomíná, že ačkoli je stěžovatel původem z východní Ukrajiny, tj. z té části země, kde se vnitřní konflikt geograficky ustálil, jeho intenzita výrazně kolísá a nelze ho hodnotit jako tzv. totální konflikt vykazující vůči stěžovateli konkrétní individualizované nebezpečí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017 – 24, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017 – 31, nebo ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017 – 42, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017 – 35, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 – 27 atp.). Nutno navíc dodat, že stěžovatel dlouhodobě žil a pracoval v Kyjevě, tj. ve střední části Ukrajiny, jak správně poukázal již krajský soud. Je zde tedy reálná, přiměřená, rozumná a smysluplná možnost vnitřního přesídlení, kterou stěžovatel nijak konkrétně nevyvrátil (k podmínkám aplikace možnosti vnitřního přesídlení srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93, publ. pod č. 1551/2008 Sb. NSS, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74).“*
26. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v případě žalobce je využití tohoto institutu možné. Jednak lze souhlasit se zjištěními žalovaného, že mimo jiné existuje celá řada opatření, které mají za cíl vnitřním přesídlencům pomoci, ty může žalobce využít. Zároveň sám prokázal schopnost vytvořit si nové zázemí tím, že žije dlouhodobě v ČR. Neměl-li tedy žalobce problém se přesídlit do zahraničí, tím méně lze očekávat, že by měl takové potíže v rámci Ukrajiny. V žalobě namítá, že vnitřně přesídlené osoby se často potýkají s problémy, například s diskriminací. Žalobce však opět neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, ze které by vyplývalo, že by právě on měl být diskriminován či jakkoli postižen. I pokud by se tak stalo, může se obracet na tamní státní orgány, neboť nebylo zjištěno, a ani žalobce neprokázal, že by toto možné nebylo. Je přitom třeba, aby žalobce přednostně vyčerpал dostupné prostředky ochrany, které má ve vlasti. Zároveň sám žalobce uvedl, že na Ukrajině žije jeho bývalá manželka a jeho syn, nelze tedy říci, že by na Ukrajině neměl naprosto žádné zázemí. Existence rodinných vazeb na území ČR, konkrétně jeho vztah s přítelkyní, sám o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce neprokázal, že by své rodinné vazby nemohl realizovat na Ukrajině.
27. Cestou žádosti o mezinárodní ochranu nelze suplovat vyřízení jeho pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem. V žádosti navíc uvedl, že do ČR odjel s cílem poznat něco nového a za práci, jednalo se tedy o ekonomické důvody, ty též nejsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany.

28. U žalobce nejsou též splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a žalobce může přesídlit do kterékoli z oblastí, které jsou bezpečné a kde je jeho návrat možný. Udělení podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zde rovněž není možné, neboť vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
29. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle § 13 a 14b zákona o azylu, tj. rodinní příslušníci nemají udělen azyl či doplňkovou ochranu. U žalobce nebyl shledán ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, na základě kterého by mu mohl být udělen azyl z humanitárních důvodů.
30. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
31. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce